

[Valdemar Thomsen.]

vil jeg nu, da Lejlighed byder sig, spørge, om det er os, der har Ansvaret for, at vort Land den 9. April laa værgeløst hen og ingen Muligheder havde for at forsvare sig, og om det er os, der har Ansvaret for de Overenskomster og de Tilsagn, der er givet i Tiden siden 9. April 1940.

Ingen vil paastaa, at vi har Ansvaret for noget af dette, men da det altsaa gælder om at faa Folk til at snakke om noget andet end Regeringens Inden- og Udenrigspolitik, ophidser man dem mod os, der ikke er og aldrig har været inviteret med i Samarbejdet. Lad mig tilføje, at vi, ligesom vi har staaet uden for *dette* Samarbejde, heller ikke har haft Samarbejde med *andre* Partier, og derfor maa vi protestere, naar man vil frakende os vor egen politiske Linie, og naar man beskylder os for at være Modstandere af Folkestyret. Begge Dele er ondsindet politisk Spekulation.

Maa jeg slutte med at gentage, at vi inden for Bondepartiet aldeles ikke betragter Valgresultatet som et Nederlag for vor Politik, og at vi føler os overbevist om, at der er Brug for et Parti, der vil modarbejde Systemets kapitalvenlige og landbrugsfjendske Politik, ikke mindst fordi den rigtig vil komme til Udfoldelse, naar Socialdemokratiet igen kan staa paa egne Ben.

Vi er absolutte Modstandere af en Pengepolitik, der gaar ud paa at plyndre Skatteyderne for at kunne fastholde et urimeligt højt Renteniveau og for senere — det er jo nok Bagtanken — at kunne underbygge Socialdemokratiets Magtposition gennem socialt Solderi. Og vi er — for at nævne noget andet i Øjeblikket aktuelt — Modstandere af den økonomisk og moralsk ødelæggende Arbejdsløshedslovgivning, som forhindrer, at Landbruget kan skaffe sig den nødvendige kvalificerede Arbejdskraft.

Bondepartiet vil, i Tillid til at Udviklingen vil give os Medhold i vore Anskuelser, fremdeles yde vort Bidrag til, at Danmark og dansk Landbrug — om det er muligt — maa gaa en lykkelig Fremtid i Møde.

Rager: Da Rigsdagen i sin Tid vedtog Ferieloven og der i denne stod, at den ikke gjaldt for offentlige Institutioner, tror jeg, jeg tør sige, at det var ud fra den Forudsætning, at man regnede med, at det ikke var nødvendigt at vedtage en saadan Ferielov for de offentlige Institutioner. Naar Rigsdagen vedtog en saadan Ferielov efter Forslag fra Regeringen, var det, fordi man mente, at de Bestemmelser, denne Lov indeholdt, angav de Vilkaar, der skulde

gives de Mennesker, der arbejdede som Funktionærer eller paa anden Maade i privates Tjeneste. Og naturligvis maatte man saa gaa ud fra, at Staten, der stod bagved det hele, gav sine Funktionærer en lige saa god Stilling.

Praksis viser, at det ikke forholder sig helt saadan. Jeg skal ikke her komme ind paa Spørgsmaalet om, hvornaar paa Aaret en Ferie bør gives, men jeg skal dog pege paa, at det er meget uheldigt, at det har taget saa stor Overhaand, som det har, inden for flere Grene af Statsstyrelsen, at Ferien fra at være Sommerferie er forandret til Vinterferie. Jeg er meget vel klar over, at ogsaa private Virksomheder, naar de kan fremlægge tilstrækkelige Motiveringer derfor, kan faa Lov til at give Ferie uden for den i Ferieloven stipulerede og ret rigelige Sommertid. Den gaar jo lige fra Maj til ind i September, saa der er saamænd Plads nok for Sommer der, og det kan være haardt nok for dem, der faar deres Ferie alt for tidligt eller alt for sent. Men jeg gad egentlig vide — og det kan Socialministeren maaske oplyse os om — om ret mange private Institutioner har ansøgt om at faa Lov til at give Ferie paa anden Tid. Jeg ved, at nogle ansatte undertiden har ønsket Vinterferie, men det er vist faldet bort nu; det var da man kunde rejse nordpaa, nu er der ingen Interesse for det mere. Jeg tror, at alle private har anset det for en Æressag at sørge for at tilrettelægge deres Virksomhed — hvor vanskeligt det saa end kunde være — saaledes, at Personalet fik Ferie i Sommertiden, og jeg vil meget energisk henstille til alle Afdelinger inden for den offentlige Administration, at de forsøger at gaa samme Vej.

Dernæst vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der er en Mangel i Ferieloven. Naar de offentlige Administrationer ikke er underkastet Ferieloven, vil det jo sige, at de heller ikke skal betale deres Personale Feriepenge, og vi har ved Behandlingen af Sagen i sin Tid ikke været opmærksom paa, hvad dette betød. Det betyder nemlig, at et Menneske, der forlader en offentlig Institution og modtager Ansættelse hos private, møder som en fattig Per Eriksen mod alle andre, fordi han ganske simpelt ingen Feriepenge har med. Paa den anden Side staar der i Loven, at den private Virksomhed, hos hvem han bliver ansat, skal give ham Ferie. Han skal for hver Maaned, han har været beskæftiget i det foregaaende Aar, fra 1. April til 31. Marts, have 1 Dags Ferie, og har han været beskæftiget 12 Maaned, skal han have 12